

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědnj dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies maha
Njeh čí khma
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

→ Sserbske njedželske lopjeno. ←

Wudawa ſo kóždu ſobotu w Ssmolerjez knihicizischceſtni w Budyſchinje a je tam ſa ſchtwórtlětnu pſchedpłatu 40 pj. doſtać

7. njedžela po ſwj. Trojizy.

Liſt 1. Pětra 2, 5—10.

Krwawna wójna wſcho pſcheměnja, wſcho pſchewobrocza. Pſchikafanja ſo dawaju, kiž běchu do wójny zyle njemóžne. Sa-
kaſnje ſo woſſewujuja, něhdy zyle njekſchane. A tutym ſa-
kaſanje we twarjenju ſluſcha. Do wójny ſo w někotrej ſerbskej
woſhadže wjele twarjeſche. Nicžo žadne tu pola naſ do wójny
njeběſche, ſo ſo polo do ſahrodny, luſka do kěže pſchewobroczi.
W někotrej naſchich ludapoknych wſow nowe čłobſke ſtatoki a
bydla kaſ je ſemje roſečechu. Dženka ſo grunt rjejeſche a ſa krotke
njedžele wyhoſo horkach w ſwiſlach pſchichny wěnz wiſaſche a po
malej kſwili hižo ludžo w nowym domje bydlaču. Rjenje a
derje je, hdyž ſo tajke wažne džěło ſ Bohom ſtanye, hdyž ſo
w Božim mjenje přěnja łopacz ſaſtaji, w Božim mjenje a ſ kěr-
luſchom „Njeh Bohu džakuje!“ dom ſwjeći a w Božim mjenje
wulzy a mali do njeho ſačahnu. Wójna je twarjenje kěžow
ſakaſała. Tež na džělaczerjach pobrachuje a kóždy ſo drohich
płaciznow boji. Duž nětk w měſtach a na wſach bydla ſa lud
wjazy njedobahaju. Wot widowny ſ woſhady doſtach liſt. Wona
piſche: „Wot ranja hač do wječora ſteju w džěle ſ wonka domu.
Wječor hym ſpróžna we wſchěch wjedrach hač do nožy džěń wote
dnja měhazy doſho ſa mije a moje džěči druhe bydło pytała.
Podarmo! Nicžo njenamaſam! Pod luthmi ſtarosčemi ſnutekach
a ſwonkach ſtoro podležu!“ Kaſka nuſa! Nětk počnje ſo pſchi-
kaſowacz, ſo maju ſo bydla ſa mały lud twarič.

Jedyn twar pał ženje ſakaſany byt njeje, tež we wójnje
niž. Ně, wón je pſchikafany: Twar Božeho kraleſtwa Jeſuſo-
weje zyrnuje mjeſ ludami, tón ſnutekowny twar naſcheje wutro-

by, taniny twar, wo kotrymž naſch ſerbski kěrluſcheč, Budeſčjan-
ſki ſarač Jan Böhmer, ſpěna:

Slaj! duchowna je zyrkwičja
Wti do wutrobny ſtjena,
Niž wſchudžom je wobarbjena
S křwju Křyſta, Božoh jehnječja!

Tuton twar nima ženje ſakaſany byč. Wón je ſa wſchón
čzaſ pſchikafany, zyle woſebje pał ſa čzaſ wulkeje nuſy, křwaw-
nych bėdow a ſmjerťnych ſtrachow, kaſ jón nětk mamy.

Natwarcze ſo ſa duchowny dom!

Křyſtuſ budź ſaſlad. — Wy pał te twarſke kamjenje. —
Pſchinjeſe křwate wopory Bohu!

Zapoſchtol Pětr nam to napominanje pſchimoła: „Na-
twarcze ſo jako žiwe kamjenje!“ Runje Pětr! Skala rěka jeho
mjeno. Wón ſo jako skala wopokaſał njebe, ale jako kaſkaza
ſežina. Wón njebe džeržał, ſchtož bė ſlubil. Górkto je wón wob-
žarował ſwój pad, ſwoje tſikróčne ſapřeče. „Wón džěſche won
a płakaſche žałoſtnje.“ Runje tał Bohu ſpodobne, kaſ jeho
křlyſy, je tu jeho wěrupokřynjaze napominanje: „Natwarcze ſo
jako žiwe kamjenje, ſo byſcheje duchowna kěža byli!“ A ſchto je
a woſtanye ſaſlad tuteho domu? Křyſtuſ kam! „Slaj, ja křadu
w Zionje wuſwoleny drohi rózſny kamjeń, a ſchtož do njeho wěři,
njebudže ſ hamibje pſchińč. Wam, kiž wěričje, je wón křaſny,
tym njeměrnym pał je wón kamjeń, kotryž čji čžěblojo ſu ſa-
čizbli a ſo rózſny kamjeń je ſežinil, tón kamjeń naſtorſka a ſkala
pohórſchenja tym, kotřiz ſo wo křlowo ſtorčja.“ Křyſtuſ tón
rózſny kamjeń ſa tón wulki křaſny twar jeho zyrnuje tu na ſemi,
ale runje tał ſa dom kóždeje njekřmjerneje čłobſkeje duſche.
Na koho dha čžeſch hewał ſwoje čzahne a wěčne ſbože twarič?

Na cłłowisku mudrosć? Rak njewěsta a njespuščežomna wona tola stajnje je. Sčtož tutón wuczi, tamny saczišnje. Sčtož tón twari, tamny torha. Cłłowiske wuczbj, myhle, słowa ku kaž mórské žolny, hdžej jena druhu dale štorfa, jniczi, mori. Albo sčtó je hewaf jaskad ja dom nascheho šboža? Cłłowiska lubosć? Rakji krašny, jeniški dar lubosće je! Sčto wona do-
konja! Rak wona wotšewja, wobšboža, šwješla! Ale hłaj! žarujó steji lubosć pšči šnjertnyh ložach, płačajo džěli šo horza lubosć pšči kaščežach! Albo šy ty šnyšlenu kaž džězi šwěta? Šy ty, kaž czi nahrabni, kiž nihdy došć nahrabacž njemóža, mjes tym, šo našči bratšja wonkach krawaja, mřēja? Chžesč šwoje šbože twaričž na cžašne kubla? My nicžo na šwět pšči-
nješli nješmny a je šjawne, šo nicžo i njeho wunjesč njebudžemny. Jenož jedyn móže jaskad byčž ja dom dušče: Jesuž Šhrystuž! Sčto Šhrystuž tebi je? Jenož cłłowjek, kaž drušy, jenož na-
dobnišči, czišćišči, šwjeczišči, ale tola cłłowjek? Potom na njeho twaričž, na njeho šo špuščežecž, jemu žyle šo doměricž, w nim wodacž hřechow namačacž a w nim šbožnje domoj cža-
nhez njemóžecž. Albo je tajki Šhrystuž twój šřednik a wujednar i Bohom, jaskad twojecho cžašneho a nadžija twojecho pšchod-
neho žiwjenja? Wón budž czi różny kamjeni, pšched 2000 lětami wot Boha šameho na šhudu šemju połoženj, wot mudryh šwěta jaczšijnjenj, ale wot wěrjazyh a tebe a nascheho žyleho luda i džafom a i wyškanjom pšchisatj! —

Na njeho twač! Budž živy kamjń! Kamjń je hewaf morny. W nim žanecho žiwjenja njeje. Košo wošo njeho njech šo wšcho rěczi. Wón šlowow nima, je němny, šmny, morny. Ptačatko ma šwój špěw, rōža šwoje krašne barby, šwětk šwoje wonjenje a lěš šwoje šumjenje a cłłowjek šwoje žiwe, mózne šlowo, ale kamjń je morny! My kšesćizjenjej poa, na šfaku Šhrysta jakoženi, twačny šo jako žiwe kamjenje! Nad nami njebudž nicžo mornje! Tón njeje žadny kšesćizjan, kotremuž šu jecho wěra, jecho modlenie a Bože šlužby jenož wěž šwonkowneho nawučjenja a pšchuwčenja. Wón šhodži šemšči, ale šam njewě, sčto tam chže. Žyrkej je jemu dom rošpróščenja, na-
wučjenja, je jemu dom šparna komora. Jecho modlitny šu hōle, prošne šlowa, wo kotrychž wutroba nicžo nima. Tajke kšes-
ćizjanstwo je morive. Je našča wěra tajka? Wěda nam! Woni njebudža wšchitz, kiž rjeknu: „Kneže, Kneže! do Božeho kraleštwia pšchincž“, ale czi jenož, kotrychž wěra je žiwa, mózna, špravna! Tajž rěcža a šwědcža, dokelž wěrja. Woni wěrja, dokelž šu Šhrystuža a jecho krašnosć pošnali. Woni šo modla, a jich modlitny šu rěč džěcžajeje wěrjajeje wutroby i Bohom. Woni šu mjes šemšerjemi, šo bychu Božu hnadu pytali, na Šhrystuža šo pšchego i nowa jakožili. Je tajke twoje a nascheho šerbškeho luda kšesćizjanstwo? Pšched lětami wuńdže tu we
Łužizy špiš, w kotrymž šo Šerbow lubosć i žyrkwi morive na-
wucjenje mjenowasche! Špišacžel bē šam je šerbškeho rodu, ale jecho wutroba bē šo našchemu ludej wozušbika. Twačče šo jako žiwe kamjenje ja duchowny dom, w kotrymž šo Bohu šluži, wulžy a mali we wšchědnej modlitwoje i Bohu šo pošbēhnu a wšcho morive, šwonkne waschne pšches žiwu wěru šo pšchewinje. —

Tak pšchinjesče šwjate wopory Bohu. „My šće tón wu-
šwoleny narod, to kralowške mēšchništvo, šwjaty narod!“ Naj-
rjenšči wopor je, šebje šameho woprowacž ja šlužbu Božu a bratrow. Potom je lošk, ja wopor pšchinjesč tež kubla a cžaš, šlowo a móž, lubosć a wolu. Wušwoleny lud Boži šu kšes-
ćizjenjej! Wyške cžēne mjeno! Šapjeni bēchu czi, na kotrychž Pētr tu pišče, ale Šhrystuž je šebi jich wušwolil, jich i nišoseče pošbēhnył, i cžēmnošće do šwětk šwojeje hnady a bōjškeje wēr-
nosće stajil. Kralojo a mēšchnizy šu kšesćizjenjej. Kralojo
Kneža a mēšchnika žiwjenje je woprowanje, žohnowanie.

Wšchitko je našče hacž horje do njebješ. Tak bohaty je kšes-
ćizjam we šwojej wěrje. Mēšchništ dyrbiš ty bhez, šerbški
nano, i bibliju w ruzy, džěłajo a špěwajo, šwoje mozy woprujo
ja dom a džěczi, wješ a lud, žyrkej a Bože kraleštwio! Mēšchništ
šlužbu maš, šerbška mačž, jako modlekta a wucžetka, wodžetka
a wocžehnjekta, šo by w domach a šwójbach tež w našchim lu-
bym šerbškim ludu wotrošł šwjaty narod, Bohu špodobny,
jemu šwjecženy, kiž šo Boha wšche wšcheho boji, lubuje a šo
jemu wšche wšcheho dowěrja, kiž radšcho wšcho špuščezi, hacž
šwojeje wěrny šo wotrjekuje. Tajki lud dobywa pšches šwoje
šwědczenia i rtom a předomanja štkow a žiwjenja. Tajki lud
je šwětko ja druge ludy, kiž hiščeje w cžēmnošći hřecha a hidy,
Boha šabježa a šapřecža šedža. Šo by našč luby šerbški lud
tajki lud dobyčža był! —

Cžaš je šrudny. Šššlow šo rěki płačaja. Wutroby šo
šamaja. Pšchego wjažy je krawonyh woporow na bitwšchězach.
Ššerbški ludo, šmny šašo nawušk to štare napominanje:
Wolaj šo še mni w cžašu teje nušy? Tón Kneš naš pyta.
Wřēcžny šo i njemu! Twačny na njeho! Budž našča wěra
žywa wěra. Š nušy a i tyšchnosćow, i horja a še šššlow, hřecha
a špytowanjom i Bohu, i Bohu. Šamjeni.

Ty dawasch jim jich jědž we šwojim cžašu.

(Ši. 104; 27.)

— Mark. 8, 1—9. —

Šłōž: Sčtōž Bohu Wjeršchnemu šo podda zc.

Šdžž šhromadžil lud wulki bēšče
šo i Jesušej we pušćinje,
a nadpadnyčž jón nuja chžyšče,
— Kneš džiwnu radu wjedžesche:
Lud našpēcil tam i šhlēbom je
a jemu šdžeržal žiwjenje.

„Mi žel je teho luda“, — praji
Kneš, dokelž mišosćizny je,
a pošlam praščenje i tym staji,
hacž móžno budže pomhanje,
hdžž tš dny hižo šawoštal
je lud a nicžo i šebi wšaf.

Je ho i pod a Kneš dobrocizny,
kiž hjes jědže wšchaf rošpuščežicž
lud njecha, ale pšchecželniny,
chže šawutlennyh našpēcicž.
Duž pošłow wěru špytuje,
hdžž pomhacž rošbudžil šo je.

Jědž šydom pošrutow jich bēšče,
— te jeno pošli šnajachu.
Je ludej rošdželicž Kneš chžyšče,
duž šasa jemu na šemju
šo šebhadčž a džafuje
šo wšawšči šhlēb a šamak je.

A dał pšches pošłow rošdželowacž
jón ludej je; czi cžinja to.
Tež nēšchto Kneš jim mudželowacž
ma rybow džafowawšči šo.
A te tež přjōdł kšacž kšasche,
— tak našpēcil tam wšchitki je.

Na schtyri tawshyt ho s'ezow bylo
je, kiz b'echu ko najedli;
jim wschittim je najšepje tylo,
jo wotejchli šu spofojni.
A krusch'kow šydom forbow je
byl wuschytk po jich wobjedže.

Ty dawajš jedž jim w czašu šwojim,
— je krašnje dopjelnišo ko;
pichi fastaranju, Jesu, twojim
ko njeje žentje tradašo.
Duž šbožowni ko wješelny
a haleluja špewajmy! —

Lipschežanfsi professor theologie Gregory.

(Pofracžowanje.)

Nelko ludži wón na šwojim wječornym domojpucžu stroweješe! Pšichezo prěni stroweješe a wschity jemu tak pšhecželnje dobrh wječor prajachu, so i jich strowjenja wušlychach: „Dobrh wječor, ty luby šwěrnny muž, ty naš wschittich pšhecželjo, kiz majš ty šobuželnošć a lubošć, Bóh tebje bohacze žohnuj a čini wschittich ludži tajkich pšhecželnych, kaž ty šy, dobrh wječor, dobrh wječor!“

Po czašu nasta žyly wěnz pojwedancžow wo profesoře Gregoryju; b'ěše to podobnje — hdyž šmēm něšto jara wulke i něšto jara małym pšchirunacž — kaž pola našeho Šbóžnika. Gregory šam by šo nad tutym pšchirunanjom roshněwał; ničtō njeb'ěše ponižnišči hačž wón. Wo šwojim wulkim powołanškim towaršchu, jendželškim wucenzu Westcoltu wón na pšchiklad šudži: „We wuczenošći šym porno jemu i džěščom, ale chyzł šo jemu w ponižnošći runacž!“

B'ěše hižo we wójnje, w czašu khlěbowych šnamkow, tehdy šetka šo Gregory se štyšniwež žonu na dróšy a woprašča šo ju ša jejnym štyškom. Duž šhoni, šo je kłódna, šo pak se šlabošću njemóžěše daloki pucž k wudawačni khlěbowych šnamkow a k pšecarjej hieč a šo nišoho nima, kiz by jej pomhał. Šnydom Gregory i njej horje do jejneje šhudobneje komorki dže, wuprošy jejnu tošču a khwata k daloko wotležanej wudawačni šnamkow, dyrbi dołho cžakacž a po dołhej hodžinje šo wróći i dwěmaj khlěbomaj pod pažu. Prjedy pak, hačž móže jemu žona pofrucze šaplaćić b'ě šo i cžicha wotšalit.

W šwojim ranšchim kolegiju (hodžinje) njemidžěše Gregory wjazy studentu, kiz hewał porjadnje pšchikhadžěše; duž woprašča šo starošćinje, hačž še šchoril, ale šhoni, šo je studenta na wopacžny pucž pšchichoł, šo piye, a dunda. Po kolegiju šo šnydom k tutemu studentej poda. „Kujes hišće spi“, jemu hojpoša wotmolwi, po porštach šupajo, „je hašle w nožy po štych domoj pšchichoł.“ Ale Gregory njeda šo wotpošacž, šteji nadobo pšched ložom studenty, kotryž twjerdže spi. Š nješfóncžnej lubošću jeho wubudži, jeho, šo šmējajo postrowi a praji, šo chže šo i nim wušhodžić. Studenta hinał njemóžěše, šo rucze šb'ěhaje a dže šobu. Štej pšecža pšichi hačž do Halle šchloj — dobre šchěšć hodžin daloko. Ale jako b'ěščaj šo wróći, b'ěše studenta wotšhoril, kłowa jeho wjazy njebolesče a ženje wjazy i kolegija njemuwosta. —

Wuhibowac pichi Lipschežanfskej elektriskej šteji wječor pošdže pšchemotnjemy a šymu mrěšo na šwojim měštinje. Napohlad tuteho woboheho cžłowjeka hnuje wutrobu našeho profesora. Pšchistupiwšči k njemu kłózi jemu něšto šlěbornych do ruki: „Džiče do tuteje kofejownje a šo trochu šhrěje!“ A mjes tym šo wuhibowac w kofejowni šedži, naš profesor a pšecžorny doktor a šwětoškatny wucenz na dróšy šteji a wuhibuje.

Wjětšči hólčez i woshežtom je bohy do šchleicžneho cžrjopa štupil a šebi nohu cžežšo franik. Šujes profesor runje i města pšchindže a wohlada ludži wokoło hólza. Šnydom pšchistupi a pomha; wucžiješi ranu, nohu wobali, šo hólza ša wobhdenjom woprašča, hólza do woshežka položi a šam woshežł hačž do tšičtówrěž hodžin dalokého Wjeltowa cžežnaješe, hdyž hólčez bydlesče.

Něhdy wróćěše šo Gregory i někajšeho šjěda do Lipska a jedžěše na železnizy w tšeczej kłahy. Do woša štupi jednora hólza i hobrškej kłobukowej tyju. Šafo w Lipsku wschity cžah wopuščeža, Gregory šnydom wulku tyšu wosmje a ju hólzy hačž k najbližšemu šastanišćežu elektriskeje nježy. Šeho pšhecželjo jemu po tym praja, šo je jich wschittich jako štaršči muž wohašbił, jim by wjele bóle pšchitejalo tutu šlužbu wobštaracž. Gregory šo džywa a praji šo šmējajo: „Ščto wo to, šo šym najštaršči, ša to šym i dobom tež najmješiči.“

Pšichi šwojej kłěži měješe Gregory šajrodu i krašnym i rózemi. Měješe šwoje wjele nad tym, rano šahe tute rōže wotřěacž a šwojim pšhecželam daricž. — Wošebje jara lubowasche šdželane štare knjenje. — Šo by je šwěkelil, šhotowi šebi wonješčta i najrješich rózom, pšchiwajša je rano w šchtyrjoch k jich kłěžnym durjam a hdyž potom wokoło šchěšćich šlužobna štanjšchi po žalty džěše, namša wonješčto ša šwoju štaru knjeni, kotraž daricžela bóršy šhuda.

Wjele štronow móhl popiřacž, hdyž chyzł wschitto to pojwedacž ščtož šym wo dobročiwošći a lubošći profesora Gregoryja šhonił. Žyly město Lipk jeho šnajěše, a kōždy něšto wo nim wjedžěše, kaš je někomu pomhał. Ale druhdy drje tež ludžo prajachu: „Šaj, to je wschitto jara dobre, ščtož Gregory čini, ale wón je Amerikancžan a Amerikanarjo nješnaja rošdžela powołanja, ale nam Němžam teži w krowi wjazy šdžeržliwosče. Ščtož tak rěči, chže kłok, kiz je Bóh do jeho wutrobhy wutšělil, hišćeje wotwobrocžić, ale je tola hižo trjeheny. —

Šwětlo na pucžu.

We hlubokich cžěmnych podkoptach b'ěše jedyn muž šo šabudžil. Š pomozu šwětla jenicžkeje šwěćki, kotruž w ružy měješe, pytašče wušhód namačacž. Bjes tuteho šwětla njeby wotštyknjenemu kōžej dōjšchoł. Šam a šem džěchu pucže pšches podkopti a šo překowachu. Na wšchelačich měštach b'ěchu šnamjenja njeby widžal. Šam a šem b'ěchu tež šhuboše džěry, mjeenja njeby widžal. Šam a šem b'ěchu tež šhuboše džěry, w kotrychž by mohl njejabžy šmjerč namačacž, ale bjes šwětla njeby šo tuteho štracha šminyč mohl. Šdy by šwěćka hašnyła, by šhubjeny był, dha bychu podkopti jeho row byle.

Kaš wobhladnivoje drje je na šwoju šwěćku hladał, kaš štyšnje a šwědomlinje na to šedžbowal, šo njebyščtej ani pšchedu ani šelepadža kapša wody ju wuhajnyle.

Nješmny tež my w podobnym položenju, w runym padže? Bōže šlowo je našim noham šwěža a šwětlo na našim pucžu. (Pšalm 119, 105). Šrěch čini naš pucž pšches žiwjenje cžmow a štrachny; bjes tuteho šwětla šo šabudžim a do ščazenja šaběžim. Š, kaš wobhladniwi dyrjeli tehodla i tutym šwětłom wobšhadžecž, jo šwěru wužiwacž, po nim šhodžić. Bōhu budž džak, šo wón njecha nam dacž šhubjenym bječ, ale šo je šwoju wolli nam šjewil a šo nam pomha, po njej cžinič, Šesuš je šwětlo teho šwěta. Šdyž ša nim šhodžiš, šy na prawym pucžu.

Wójna a mër.

Džen 8. julija. Njejabzy buchmy wczëra nasirózeni i po-
wjecejú i Ruškeje: Nëmfski japóbkantz w Rušowiskej, hrabja
Mirbach, bu w Moskowje skónzowany! Njeje doscz, so mamy
i Ruškej a i Ružani tam doscz czinič, našchi njepšheczeljo
i wječzora so na wšch móžne waščnje prózuja, nam w
Rušowiskej hiščeje wjazý džëla a prózy naczinicz, haj žamo ja
tým steja, so bychu nam tam nowe bitwy pschihotowali.
Džiwajš-li na tole wšcho, njebudžëš so džiwacz, hdyž so pišche,
so je njepšheczelſki swajš na tym wina, so bu hrabja Mirbach
skónzowany, čim bóle, dolež bu do tutoho nješkutka hižo snate,
so je tón i žylej mozu a i wulkim wšiwom ja žwój wótzný kraj
škutkowazy japóbkantz našchim njepšheczelam a jich pschiwiskej
w Rušowiskej, — mjes nimi je tón derje snaty Kerenſki — wjaz
hač njewitany a njeluby. Nimo toho wjedža žebi njepšheczel-
ſke nowiny nšchto na to, so bu hrabja Mirbach tak frumowany.
— Žadyn džiw, hdyž nad rašichim njebjom so nam bóle a bóle
samróčza. Budže so tam tež hiščeje hrinacz a blyščacz! ?
Našcha nadžija je ta, so nam našch Hindenburg na wječzornym
bofu wolóženje tež ja rašichu štronu pschinješe, a našche psche-
šwëdčenje to, so čzi, kotrymž je wšchón žrëdł a štuff prawy, čzi
njebudža, kotijž to pošlednje dobyče sežinja a i knjesom woštanu.
Kaž žmëmy tu domacy i džaknej wutrobu do žnjow hič, na
i hnadnym desčezom wofšchewjene hona, tak skónčëmy, nje-
šlemjeni ani na mozy ani na dowërje k žwojemu Bohu tuto
šchtwórtë wójnišë lëto, njebojo so psched tym pjatym, kotrež je
hižo psched durjemi!

Š bliska a i daloka.

W Lubiju wotmë žrjedu 3. julija, Drazdžanſke hłow-
ne Gustav=Abolſſke towarštwo žwoju lëtnu šhro-
madžijnú, šchwórtu w tutej wójnje. W 12 hodžinach bë
šala seminara pschepjeljena wot pscheczelow Gustav=Abolſſkeho
towarštwia i daloka a i bliska, i Drazdžan a wokoliny, kaž tež se
Šserbow, kotijž bëchu wošebje psches žwojich duchownych sa-
stupjeni. Š možnym hlošom sašbëhny žo i pschewodom byrglow
Lutherowych a wšchëch protestantow šhërlušč: „Šed'n twjerdy
hród je našch Bóh žam !“ Kaž by tež jena Gustav=Abolſſka
šhromadžina čžyła bjes tuteho špëwa wošacz? ! Modleſſke
šłowa k. wšch. dwórſkeho předarja D. Dibeliuša, — pschedžydy
towarštwia — wopominaze i džakowanjom našchemu ludej
špožčene dobyčza, kaž to towarštwowe džëlo na wërčbratrach
w rošpróščenju, dowjedžëchu naž hnydom do džëla tuteho dnja.
Tuto bu nam nadrobnišcho pošaane w narëči k. wšch. dwór-
ſkeho předarja, kotryž žo, šaložujo na te šchtyri šchtucžki Luthero-
weho šhërlušcha, nam poša, šchto bë nadawł a džëlo towarštwia
hač dotal a šchto budže džëlo w pschichodže, pschedemšchem, so
budže džëlo pschichoda wulke, haj hoberſke, ale paž tež šažo po-
šbëhowaze, a to wošebje na rašichich štronach Europy. Š tutym
horlinym šłowam pschijamšnych žo niz mjenje horliwe šłowa
tych, kotijž mëjachu towarštwu a jeho džëlu šbožopšhecza a dary
pschepodacz. Přëni mjes tutymi bë k. tajny žyrtw. rada Pače,
kotryž bë ewangeliſto-lutherske krajne konſistorſtwo šastupujo,
šbožopšhecza tuteho pschinješk; podawajo podawki se šarždenošče
Lubija, pschirunowasche je i džëlom a i nadawłom Gustav=Abolſ-
ſkeho towarštwia, na kotrež krajne konſistorſtwo štajnje džitwa, —
šchtož je tež hnydom i teho šnajomne, so je mëštopšchedžyda konſi-
ſtorſtwia i pschedžydu Gustav=Abolſſkeho towarštwia. Mjes
tym, kotijž na to wštupichu, njech žu tu mjenowani k. tajny
žyrtwiny rada Roſenſtranz i Budyščina, kotryž pschecza konſi-
ſtorialneje wšchnošče pschinješk, kaž 300 hr. jažo dar pobocz-

neho towarštwia w Budyščinje a 400 hr. jažo wunošch koleſty,
njeđawno w Gužy našbëraneje. Pschedžyda poboczneho towar-
štwia w Lubiju, k. primarius Wallenstein, pschepoda po na-
drobnišchej rošrawje wo wobšejnošchach w Lubiju a Lubijſkim
wokrježu 2500 hr. jažo dar poboczneho towarštwia w Lubijſkim
wokrježu a 500 hr. dalšich darow i Lubijſkeje wošabdy žameje.
Dalšchi dar i Lubija, a to wot žónſkeho Gustav=Abolſſkeho towar-
štwia, bëchu 1300 hr., kotrež bë k. prof. Drechſel pschinješk. Tak
šëžëhowasche dar a šłowo šbožopšhecza a šažo šłowo džaka knješa
pschedžydy, jene po druhim a bu nam tež wošewjene, so bu
i Kőšchenbrody towarštwu to našladne wotšaanje w 10 000 hr.
šëžinjene. Poboczne towarštwo w Kőšchenbroda bë nimo teho
1000 hr. jažo dar póškalo. Šłowa horzecho džaka bëchu te, kotrež
knjes pschedžyda na kónzu tajkeho bohateho wobradženja wu-
praji, pošažujo na podawł i Lutheroweho žiwjenja. Luther bë
1557 w Schmalkaldenje čžëžko šchorił a bë žo na žmjerëž šchorý
je Schmalkaldena domoj na pucz podal. Žo pucz bu jemu
šažo lëpie a jëšdny pošol čžërejsche wróčzo do Schmalkaldena,
so by tym tam we wulkej starošëji wo Luthera šhromadžënym
wječham a duchownym tu wječku pomješëž žewił. Žažo bë
tutón pošol do Schmalkaldena dožëchł, šawola wón psched
wofnami bamžoweho legata, kotryž tež w Schmalkaldenje psche-
bywasche: „Lutherus vivit! Luther je živy!“ „Tak“, më-
njesche k. wšchich dwórſki předač, žo ja bohate dary džakujo,
„je to tež džëžka. Še šłowa, kotrež žmy šchšcheli a te dary,
kotrež žmy došali, wone wobšwëdčza, haj wolaž: „Lutherus
vivit: Luther je živy!“ (Pošracžowanje.)

Š kraja. W Lubiju wuškšchachmy i pschednošchka knješa
profëšora dr. Reudtorffa na univerſiče w Šipſku — w pschi-
chodnym čžiškë pošracžowaza rošprawa dalšcheho wo tym pschi-
nješe, — so žu rječſtkublerjo Litawſkeho kraja tječžinu, wuškš-
njemy: tječžinu šwojeho wobšëdženſtwia na ležomnošchach ja
jara tuni pienjes wotštupili, so by žo na tutych wobšchërných
ležomnošchach mały rataſſki lud šažydlicz mošk a tak žiwjenje a
móz a bohatswo žyleho kraja žo wobnowiło. Šo je šawërne
wulki a kražny, haj hoberſki štuff wótznokrajneje lubošëže, kotraž
wšchudžom a we wšchem pyta to šbože kraja a luda, njehladajo
woporow. Wty tu pola naž mõžemy tole čžim lëpie šhrošymicz,
dolež psche hušto widžimy to, šchtož je pornjio temu, šchtož žo
w Litawſkej šta, to nawopaczne a našhonimy, tu šchodu, kotraž
i teho naštawa žylemu ludej a krajei, kaž jenotlivym gmejnam
tak tež žyrtwiniškim wošadam. Šo to temu tak, ša to žu dopokaš
te gmejny a wošady, w kotrychž žu wulke kubla a rječſtkubla
burſke kubla a ležomnošče a štatoki pošupile. Nëtkole žo wšchu-
džom wo to prózuja, so bychu žo wojowarjo, wošebje tež franjeni
a wobšchodženi, na kraju šažydlili jažo mali ratarjo. Čzi, kotijž
žo wo to prózuja, njehladajo jenož, njech tež nëtkole najprijóžny,
na to dobre, šchtož i tym našchim wojowarjam wopošaž, në,
woni pytaž i tym do žyla tež to dobre našcheho luda a kraja
hewał. Šacz je žo pschi tym tež hižo na to lëpsche žyrtwiniškich
wošadow džiwalo, njemóžemy roššudžicz. Šola runje na tute
wošady džiwajo čžemy tu, hdyž žo hewał i wšhofej politiku
nješabëramy, to jene prajicz, so by žo tola pschi tajkim pošupo-
wanju rataſſkich ležomnoščow a štatokow, psches wëšte prawa,
pschestafo, t. r. so njebychu ratarjo wjazý žwoje štatoki wulkim
kublam a rječſtkublam pschedawali a so njebychu wulke kubla,
pschede wšchem rječſtkubla ša rataſſkimi ležomnoščëmi tak rječ
šojili. By-li žo to kručže pschewjedlo, by wulki džël teho džëla,
i kotrymž žo čzi najlëpschi našcheho luda pod woporami wo šbo-
žomny pschichod našcheho kraja a šhëžorſtwia prózuja, hižo do-
konjany a hotowy byl a to bjese wšcheje próžy a bjese wšchëch
woporow. —

Čžihčëžet a našladnił M. Šsmoleť w Budyščinje.